

LISTA NR. 1 CINCI LUCRURI DESPRE MINE

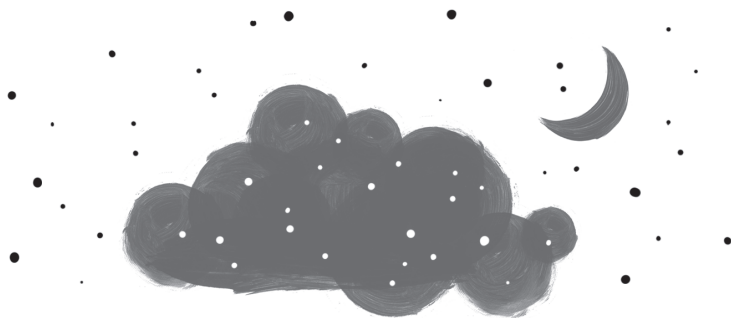
1. Numele meu este Sam.

2. Am unsprezece ani.

3. Colecționez povești și informații interesante.

4. Am leucemie.

5. Acum, când citești asta, eu probabil că nu mai trăiesc.



7 ianuarie

O CARTE DESPRE NOI

Azi a fost prima zi de școală de după vacanța de Crăciun.

Avem ore de trei ori pe săptămână – lunea, miercurea și vinerea, în sufragerie. Nu suntem decât doi elevi – eu și Felix. Pe Felix nu-l interesează să învețe nimic.

— Ce rost mai are să fii bolnav dacă trebuie să faci mate? m-a întrebat el prima oară când a venit la școală la mine acasă.

Doamna Willis, profesoara noastră, nu l-a contrazis. Dacă Felix nu are chef să lucreze, ea nu-și bate capul. Se mulțumește să-l lase să stea acolo, tolănit în scaun, criticând tot ceea ce fac eu.

— Nu așa se scrie „amoniu”! La școala mea nu-l scriam așa!

— Există o planetă numită Hercule – nu-i așa, doamnă Willis?

— De ce faci *asta*?

Felix participă la ore doar ca să mă vadă pe mine și ca s-o mai scutească pe mama lui.

În ultima vreme, doamna Willis vine cu tot felul de trucuri prin care să-l atragă. Știi genul: am făcut vulcani care au erupt de-adevăratelea, am gătit feluri de mâncare de pe vremea romanilor, am aprins focul cu o lupă.

Doar că mamei nu prea i-a plăcut ultima găselniță, fiindcă am ars din greșeală o gaură în masa din sufragerie.

Bine, de fapt chiar *asta* voiam, dar ne-am prefăcut că a fost un accident.

Însă, azi, doamna Willis ne-a spus:

— Ce-ar fi să scriem puțin?

La care noi am bombănit, fiindcă speram să avem iar parte de foc sau poate de-o explozie.

— Ei, haideți. M-am gândit că v-ar plăcea să scrieți ceva despre voi. Știu că amândurora vă place să citiți.

Felix s-a uitat în sus. Se juca cu doi dintre orcii mei din Warhammer, făcându-i să se atace unul pe celălalt și mârâind înfundat.

— Doar pentru că-n spital n-ai altceva de făcut, a spus el.

Eu și Felix suntem experți în statul în spital. Într-un spital ne-am și cunoscut, anul trecut.

Nu înțelegeam ce legătură era între a citi cărți și a scrie despre mine, așa că am întrebat:

— Toate cărțile sunt despre puști care fie salvează lumea, fie o-ncasează la școală. N-am fi subiecte potrivite pentru o carte.

— Vorbește pentru tine, a spus Felix, ducându-și mâna la frunte și lăsându-se cu greutate în scaun. Tragica poveste a lui Sam McQueen. Un copil sărman și pricăjit care-ndură cu stoicism suferințe *greu de imaginat*, fiind obligat să stea în spitale unde n-are televizor.

M-am prefăcut că vomit. Felix și-a întins mâna către mine – pe cea pe care nu și-o ținea lipită de frunte.

— Adio, adio, prieteni dragi! a spus el și s-a prăbușit în scaun, părând că se sufocă.

— N-ai voie să mori la masă, Felix, a spus doamna Willis.

Dar îți puteai da seama că nu era cu adevărat supărată.

— V-aș ruga să faceți o încercare, a continuat ea. Vreau să aflu ceva despre voi. Nu trebuie să scrieți o carte întregă până la prânz.

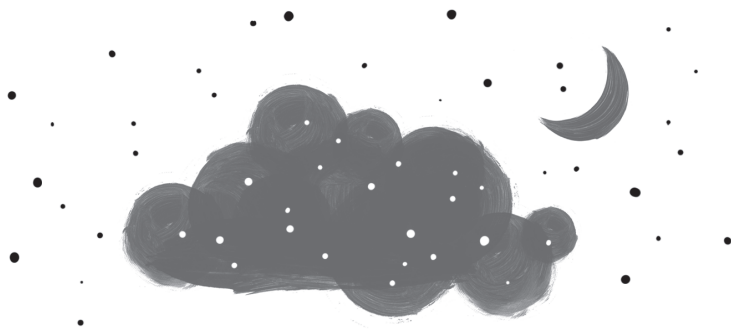
Așa că ne-am pus pe treabă, eu unul, cel puțin. Felix nu și-a luat sarcina în serios. Până acum a scris: „Numele meu e Felix Stranger și”, după care s-a oprit. Doamna Willis nu l-a forțat să scrie mai mult, dar eu sunt deja la pagina a treia.

Oricum, orele sunt pe terminate. S-a lăsat liniștea. Doamna Willis se preface că ne evaluează, dar de fapt citește *70 de întrebări ale focului* pe sub masă. Felix îmi conduce orcii într-un atac fulger asupra unei plante în ghiveci, în vreme ce Columb, pisica, ne privește cu ochii ei galbeni.

În camera de alături, bucătăria, mama amestecă în supă din care vom mânca la prânz. Tata-i în

Middlesbrough, unde lucrează ca avocat. Ella, sora mea, e la școală. O școală adevărată. Școala generală de pe Thomas Street.

Nu mai e mult – iată! Sună cineva la ușă. A ajuns mama lui Felix. Orele au luat sfârșit.



DE CE-MI PLAC INFORMAȚIILE

Îmi plac informațiile. Îmi place să *știu* lucruri. Adulții nu pricep chestia asta. Le spui ceva de genul: „Aș vrea o bicicletă de Crăciun”, iar ei îți răspund într-o doară: „De ce nu aștepți să se apropie Crăciunul, ca să vezi dacă atunci îți mai dorești același lucru?”. Sau îți întrebă doctorul: „Cât trebuie să mai rămân în spital?”, iar el îți zice: „Hai să vedem cum te mai simți”, ceea ce, în limbajul doctorilor, înseamnă „Nu știu”.

Nu mai trebuie să stau niciodată într-un spital. Doctorul Bill mi-a promis asta. Cel mult, trebuie să merg la clinică. Dacă mă simt rău de tot, pot să rămân acasă.

Asta pentru că o să mor.

Probabil.

Moartea e cel mai bun prilej să ți se îndruge verzi și uscate. Nimeni nu-ți spune nimic. Le pui întrebări, iar ei tușesc și schimbă subiectul.

Dacă ajung să mă fac mare, o să devin om de știință.

Nu genul ăla care amestecă substanțe, ci care investighează apariții de OZN-uri, fantome și alte lucruri de genul ăsta. O să vizitez case bântuite și o să fac teste ca să demonstrez dacă strigoii, extraterestrii și monstrul din Loch Ness există cu adevărat. Sunt foarte priceput la aflat lucruri. O să aflu răspunsul la toate întrebările la care nimeni nu răspunde.

La absolut toate.